

калжа на г-нъ „Христа и Компания“. Азъ никога не съмъ билъ чуждо орудие, никога не съмъ продавалъ свойтъ народъ, и за това се отказвамъ отъ онова обявление и, извѣстявамъ сѣкий българи́нъ, да не приписва горѣреченото обявление мене. *)

Л. Каравеловъ.

Този вѣстникъ отпослѣ започна да го редактира г. П. Кисимовъ. Тѣ влѣзоха съ Л. Каравеловъ въ борба както бѣха и съ мене.

Слѣдъ това, какво мислишъ да правишъ, запитахъ азъ Каравелова? Той ми каза, че ще издава свой вѣстникъ по негови собствени изглядове, подъ заглавие „Свобода“. Тогава, моля те, казахъ, слѣдвай поне комитетскитѣ работи. — Разбира се, че това имамъ намѣрение да правя, отговори той.

Споредъ както виждахъ отъ отговоритѣ му по много въпроси между насъ, разбрахъ, че Каравеловъ се основаваше на нѣкоя щедра подкрѣпа, но неможахъ да се досетя, каква и отъ гдѣ?

Отъ послѣ, и то наскоро, като си донесе своя печатница отъ Бѣлградъ, разбрахъ, че сърбитѣ сж тая му подкрѣпа. Вѣроятно сърбитѣ сж биле турили на умътъ си, че съ това тѣ сж го турили на ржка, да слѣдва тѣхната *шовинистическа* политика съ българитѣ. Но както се видя отъ послѣ, Каравеловъ не се удаде на тѣхния умъ и, струва ми се, че скжса съ тѣхъ работата, и започна да работи по българскитѣ работи споредъ своето убѣждение.

Щомъ започна Каравеловъ да издава в. „Свобода“, азъ спрѣхъ издаването на „Народность“.

Каравеловъ започна, наистина, да слѣдва комитетскитѣ работи като нарече своя *„комитетъ революционенъ“*. Но както глѣдахъ отъ дѣйстви́ята му и перото му, разбрахъ, че Каравеловъ не е въ духътъ си революционенъ чело́вѣкъ, но той бѣше роденъ строгъ литературенъ мжжъ, а особено прѣвзходенъ *новелистъ*. За това и той се занимаваше

*) Обнародвано въ брой 31 година II, Юлий 6. 1896 год. въ „Народность“.